

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **K. S.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Kozlerem, advokátem se sídlem v Domažlicích, Mánesova 272, za účasti **Krajského úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2006, č. j. 17 Ca 10/2005 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2006, č. j. 17 Ca 10/2005 – 20, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 1. 2. 2005, č. j. DSH/10815/04, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí města D., komise pro projednávání přestupků ze dne 27. 10. 2004 č. j. 21224/2004/OD, jímž byla stěžovatelce za přestupky podle § 22 odst. 1 písm. c) a § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 3000 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že nezjistil, že by správní řízení bylo neúplné, když na základě všech shromážděných důkazů správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatelka dne 2. 8. 2004 ve 12.40 hod. způsobila dopravní nehodu na křižovatce místních komunikací v obci P. při řízení osobního automobilu zn. Subaru, registrační značky X. Stěžovatelka neunesla důkazní břemeno, neboť neprokázala, že dopravní nehodu nezpůsobila svým jednáním. Svá tvrzení o tom, že nehodu zavinil řidič motocyklu tím, že jel nepřiměřenou rychlostí, neviděl dál do vozovky než 20 m a nestačil motocykl zastavit, stěžovatelka rovněž žádným

objektivním způsobem neprokázala. Jedná se pouze o její subjektivní hodnocení předmětných skutečností. Na základě tohoto subjektivního hodnocení stěžovatelka mimo jiné i v odvolání uvedla, že správní orgán I. stupně nesprávně hodnotil provedené důkazy, neboť se dostatečným způsobem nezabýval její výpovědí a na druhé straně učinil neobjektivní závěry z výpovědi řidiče motocyklu. Těmto závěrům stěžovatelky však v žádném případě neodpovídá obsah pořízené fotodokumentace na místě dopravní nehody, z níž je patrné, že vozidlo stěžovatelky nemohl motocyklista spatřit, pokud jel vpravo a při pravém okraji vozovky, jak tvrdil řidič motocyklu, přičemž toto jeho tvrzení nebylo vyvráceno. Krajský soud neshledal v této věci důvod pro vypracování znaleckého posudku a za postačující považuje postup krajského úřadu i správního orgánu I. stupně, který požádal o vyjádření soudního znalce Ing. P. K.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti, která spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem a pro vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem že to mohlo ovlivnit zákonnost. V kasační stížnosti poukázala na to, že v žalobě namítala neúplnost správního řízení, neboť nebyly provedeny všechny potřebné důkazy pro správné skutkové závěry v otázce příčin a zavinění dopravní nehody. Konzultace se znalcem podchycená do úředního záznamu ke zjištění příčin dopravní nehody nemůže být řádným důkazem a nemůže suplovat znalecký posudek. Správní orgány se náležitě nezabývaly otázkou, zda dopravní nehodu nezavinil vlastně řidič motocyklu, ať už zcela nebo zčásti. Stěžovatelka poukázala na § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a zdůraznila, že od prvopočátku tvrdí, že její vozidlo v okamžiku střetu stálo. Z míry poškození automobilu i motocyklu s odhadnutými škodami je patrné, že nárazová rychlost motocyklu nebyla zanedbatelná. Již v žalobě dovozovala, že správní orgán se těmito otázkami zabýval nedostatečně. Za nezbytné považovala zjistit nárazovou rychlost s vyhodnocením poměrů vozovky v místě nehody včetně výhledových poměrů. S tím souvisí i § 22 odst. 2 citovaného zákona o tom, že nevyplývá-li přednost v jízdě z odstavce 1, musel řidič motocyklu jedoucí rovně dát přednost v jízdě vozidlu stěžovatelky, neboť mu přijížděla v křižovatce zprava. Ve správním řízení zůstala i tato otázka zcela neobjasněna. Přitom jak otázka rychlosti motocyklu, tak otázka dání přednosti v jízdě stěžovatelce měly být jako zcela zásadní objasněny ke zjištění skutečné příčiny dopravní nehody a míry zavinění toho kterého účastníka na ní za situace, kdy prakticky celou šíři komunikace vyplnilo auto stěžovatelky, takže nelze v daném případě hovořit o protisměru. Stěžovatelka vypověděla, že se vlevo stočila při spatření cyklisty ve snaze se mu vyhnout. Postupem správního orgánu tak byla zkrácena na svých právech na zjištění přesného a úplného stavu věci správním orgánem a s jeho povinností za tím účelem opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí. Této povinnosti správní orgán nedostál. Toto pochybení měl zjistit krajský soud, který ale vady zjistit nemohl, když v podstatě nekriticky převzal náhled obou správních orgánů a nepodrobil rozhodnutí krajského úřadu důslednému a nestrannému přezkumu. V důsledku toho chybně odmítl námitky stěžovatelky jako nedůvodné. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

I když stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla jako důvod jejího podání ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., argumentovala v podstatě pouze ve vztahu k písm. b) citovaného ustanovení, neboť tvrdila, že správní řízení zůstalo neúplné, neboť nebyly provedeny všechny potřebné důkazy pro správné skutkové závěry v otázce příčiny zavinění dopravní nehody.

Podle ustanovení § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.

K provedení důkazů lze podle zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) použít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.

Stěžovatelka sice tvrdí, že nebyly provedeny všechny potřebné důkazy, ale nekonkretizuje, o jaké důkazy, které měly být podle jejího názoru provedeny, se jedná. Pouze poukázala na to, že konzultace se znalcem podchycená do úředního záznamu nemůže být důkazem a nemůže suplovat znalecký posudek, avšak doplnění dokazování znaleckým posudkem v kasační stížnosti nenavrhl.

Správní řád nezná vyjádření podávané znalcem, které je obsahem úředního záznamu pořízeného tentýž den, kdy se konalo ústní projednávání přestupku stěžovatelky, ale zvolí-li správní orgán takový postup, tzn., že požádá znalce o podání odborného vyjádření, nemá toto povahu znaleckého posudku a znalec jej nezpracovává v postavení znalce, kterým je, ale pouze jako osoba vybavená zvláštními odbornými znalostmi a zkušenostmi. Takové odborné vyjádření má pak povahu listinného důkazu bez ohledu na to, zda je zpracoval znalec či jiná osoba. Vzhledem k tomu, že správní orgány při hodnocení důkazů nehodnotily vyjádření znalce jako znalecký posudek, nepostupovaly v rozporu se zákonem. Tento listinný důkaz pak hodnotily podle své úvahy jednotlivě a všechny důkazy i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž otázka rychlosti motocyklisty, k níž se znalec vyjádřil, nebyla rozhodující okolností při hodnocení zjištěného skutkového stavu.

Pokud stěžovatelka namítala, že se správní orgány náležitě nezabývaly otázkou, zda dopravní nehodu nezavinil řidič motocyklu s tím, že jejich závěry nekriticky přejal krajský soud, je tato stížní námitka nedůvodná. Správní orgány se otázkou, kdo z účastníků dopravní nehody spáchal přestupek, zabývaly po celé správní řízení, neboť se jednalo o otázku stěžejní. Za tím účelem správní orgán I. stupně provedl dokazování, které vyústilo v závěr, že stěžovatelka spáchala přestupky v jeho rozhodnutí specifikované. Jednak vyslechl oba účastníky dopravní nehody, měl k dispozici spis Policie ČR obsahující protokol o nehodě, popis stop fotodokumentaci a plánek z místa nehody, lékařskou zprávu o zranění druhého účastníka dopravní nehody, odborné vyjádření znalce a provedl také ohledání na místě. Svůj závěr jak správní orgány, tak i krajský soud přesvědčivě zdůvodnily. Přesto považuje Nejvyšší správní soud za potřebné znovu poukázat zejména na to, že fotodokumentace mimo jakoukoliv pochybnost vyvrací tvrzení stěžovatelky, že nenajížděla do křižovatky při levém okraji vozovky a že vozidlo stočila vlevo až při spatření motocyklisty v protisměru. Tomuto jejímu tvrzení postavení vozidla na vozovce po nehodě naprosto neodpovídá, protože směřuje opačným směrem, tj. zleva doprava. Navíc lze poukázat i na její výpověď do protokolu dne 17. 8. 2004, kdy nepopřela, že najela do křižovatky po levé straně.

Stejně tak nedůvodná je podle názoru Nejvyššího správního soudu námitka stěžovatelky, že nebyla objasněna otázka rychlosti motocyklu, kterou označila za zcela

zásadní. Jak již konstatoval krajský soud, správní orgán se vyhodnocení jízdy řidiče motocyklu věnoval s náležitou a potřebnou pozorností, k čemuž lze dodat, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský úřad uvedl, že správní orgán dospěl ke správnému závěru, že nehoda byla způsobena nesprávným způsobem jízdy stěžovatelky po nesprávné straně a nepřiměřená rychlost motocyklu nebyla žádným způsobem prokázána.

Námitka týkající se nedání přednosti v jízdě motocyklistou ve smyslu ustanovení § 22 odst. 2 zákona o silničním provozu je námitkou podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelnou, protože ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu